

mende omfatter anmeldelsesordningen både teknologiske tilsætningsstoffer og tekniske hjælpestoffer.

Til stk. 2.

Bestemmelsen giver mulighed for at anvende andre reguleringsformer end nævnt i § 15 og § 16, stk. 1. Den er udnyttet for aromastoffer, idet der ved en EU-regulering er fastlagt en negativliste for visse naturligt forekommende sundhedsskadelige stoffer. Bestemmelsen kan også bruges som hjemmel til at regulere tekniske hjælpestoffer. Dette er sket for ekstraktionsmidler.

Bestemmelsen om anvendelse af røbestoffer viderefører reglen i levnedsmiddellovens § 21, stk. 3.

Tilsætning af røbestoffer er kun tænkt anvendt i meget begrænsede tilfælde, f. eks. hvor det er nødvendigt for at undgå forfalskninger eller uberettiget udbetaling af EU-støtte. Røbestof kan også anvendes, hvis der ikke er mulighed for på anden vis at gennemføre en analytisk kontrol, og denne kontrolmulighed må anses for at være af meget væsentlig betydning.

Til § 17

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til reglen i levnedsmiddellovens § 14, stk. 4.

I bestemmelsen fastlægges hovedkriterier for anvendelse af tilsætningsstoffer. Disse kriterier genfindes i EU-reguleringen og i principperne i Codex Alimentarius.

For så vidt angår spørgsmålet om sikring af hensynet til forbrugerne kan der henvises til bemærkningerne til § 15, hvoraf det fremgår, at man arbejder med den størst mulige sikkerhedsmargin.

Udtrykket »rimeligt teknologisk behov« betyder, at ikke ethvert behov skal tilgodeses, men at der i vurderingen indgår en væsentlighedsbetragtning og en vurdering af, om det teknologiske behov helt eller delvist skal tilgodeses på anden måde.

Spørgsmålet om at tilgode et rimeligt teknologisk behov har været meget omdiskuteret, især for stoffer som farvestoffer og aromastoffer, som man med nogen ret betegner som fødevarekosmetik. Her i landet har man en restriktiv holdning til anvendelse af tilsætningsstoffer, som alene tjener til at pynte på fødevarernes udseende eller smag. Det resulterede i gennemførelse af et forbud mod anvendelse af farvestoffer til basisfødevarer. Denne grundholdning genfindes også i EU's farvestofdirektiv, selv om der er visse forskelle i udformningen og omfanget mellem de tidligere danske regler og EU-reglerne.

Diskussionen om det teknologiske behov for f.eks.

farvestoffer har også relation til det tredje kriterium, at forbrugerne ikke må vildledes. Sikring af forbrugerinteressen i denne forbindelse sker gennem mærkningskrav, som betyder, at man kan læse, om der er tilsat farve i stedet for en levnedsmiddelingrediens (gul farve i stedet for æg, rød farve i stedet for saft o.s.v.). Mærknings- og vildledningsbestemmelserne i kapitel 4 medvirker også til at sikre, at forbrugerne ikke snydes ved hjælp af tilsætningsstoffer.

Til § 18

Bestemmelsen er indsat af lovtekniske grunde for at præcisere, at de nævnte bestemmelser, der ikke nævner tilsætningsstoffer, men kun fødevarer, også finder anvendelse for tilsætningsstoffer.

Til kapitel 4.

Markedsføring og mærkning af fødevarer

Kapitel 4 kan betegnes som markedsføringskapitlet. Reglerne i kapitlet har det fælles formål at give forbrugerne korrekte og klare oplysninger om de varer, der udbydes til salg, og at sikre forbrugerne mod vildledning, således at der er mulighed for den enkelte til at foretage et reelt valg. Kapitlet skal ligeledes ses som udtryk for et ønske om at sikre producenter og handlende ensartede og hæderlige vilkår i handelen med fødevarer.

Interessen for en fyldestgørende mærkning af fødevarerne er vokset i takt med fødevareindustriens udvikling. Det øgede udbud hen i mod stadig mere forarbejdede og sammensatte fødevarer samt flere fødevarer, som har undergået mindre kendte behandlinger, og som indeholder mindre kendte ingredienser, har gjort, at behovet for oplysninger om varerne er vokset. Denne udvikling har bevirket, at forbrugerne efterspørger stadig flere oplysninger om fødevarernes sammensætning og behandling.

Det Europæiske Fællesskab har i direktiv nr. 79/112/EØF om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt reklame for sådanne levnedsmidler, det såkaldte mærkningsdirektiv, fastsat regler for vildledning, sundhedsanprisning og mærkning af fødevarer. Direktivet omfatter såvel færdigpakkede fødevarer som varer, der uemballeret sælges til forbrugerne.

Direktivet åbner mulighed for medlemsstaterne til at bestemme, at fødevarer, som uemballeret sælges til forbrugerne, ikke skal omfattes af direktivets mærkningskrav, jf. bemærkningerne til § 22, stk. 1, når blot forbrugeroplysningen tilgodeses. Denne mulighed er